

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji, Ključaničarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Izhaja po dvakrat na mesec ali 24 krat na leto v Ljubljani, kedar ga prebere in ne konfiscira policija.

Veljá celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrt leta 80 kr. za vsacega brez ozira na stan, narodnost in vero.

»Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.«

Nasvèt koroškim ljudskim učiteljem.

„Brencelj“ je zvedel, da so učitelji na slovenskem Koroškem imeli shod, v katerem so med drugim sklenili troje, kar je „Brenceljnu“ prav všeč, namreč:

1. Se z otroci, ki ne znajo nič nemški, govori v šoli tisti jezik, kteremu se pravi „kranjska špraha“ ali „bindiš.“
2. Staršem slovenskih otrok se naroči, naj domá kolikor mogoče govoré ž njimi nemški.
3. Otroci imajo med sabo nemški govoriti.

S tem — tako mislijo modri koroški šomaštri — se bo najprej izgnala iz otrok tista pošast, s katero so obsedeni vseh slovenskih staršev otroci in kateri se pravi „slovenski duh“, pa je tudi podedovani greh.

Tako je prav, ti šomaštri so s tem pokazali, da res dobro vedó, kako se mladina najbolje nauči onega, kar jej je potrebno, namreč nemškega jezika ali vsaj „bindiš-tajč.“ Škoda le, da niso prišli prašat še „Brenceljna“, ta bi jim bil nasvetoval še sledeče sklepe:

1. Vsakemu otroku slovenskih staršev, ki ne zna nemški, se izdere materni jezik in utakne nemški v grlo.
2. Da se bolje in hitreje priraste ta tuji jezik, ga učitelj maže z maslom nemške kulture tako dolgo, da je popolnoma priraščen.
3. Če bi se pa ta jezik ne hotel prijeti in prirasti, se zopet izdere, kajti bolje je, da je otrok mutast nego da bi govoril kaj drugega ko nemški.
4. Tistim, ki najprej slovenski pozabijo, se dajo še posebej darila.
5. Otroci morajo med sabo govoriti ne le nemški, nego se nemški tudi zmirljati, pretepati, lasati itd. Ravno tako se morajo naučiti nemške hoje.
6. Učitelj mora na vse to strogo paziti, da če kdo na vprašanje nič ne odgovori, tudi to v nemškem jeziku stori: zato bodi ukazano otrokom, da morajo nemški tudi molčati.

7. Staršem se naroči, da morajo domá z otroci govoriti nemški, če tudi sami prav nič ne znajo; razen tega se mora paziti na to, da bodo učenci domá ne le govorili nemški, ampak tudi jedli, pili in spali; isto tako imajo stariši pretepati jih le nemški, in če otroci jokajo, ukajo ali žvižgajo, morajo to počenjati le nemški, tako tudi skakati, plezati in tekati.

8. Tudi vsa druga dela, posebno telesno potrebo, mora šolska mladina opravljati le nemški.

Le ničesar polovičarsko! Če bi koroški šomaštri še vse to zraven sklenili, ni vraga, da čez 5 let ne bo nobenega Slovenca več na Koroškem, le stari ljudje bodo spominjali se še, da se je nekdaj tu govorilo „bindiš“.

„Brencelj“, dobra duša, ki je, bi bil koroškim šomaštrom še dal poseben navod, kako se najlažje naučiti tistega jezika, ki bi ga morali slovenski otroci govoriti, dokler še ne znajo nemški. Kako lep je ta jezik, se vidi že iz par stavkov, ki naj bodo tukaj navedeni.

„Du mir en pisel kruhen pogebe, ih zajn niks posesen šon od pofruška.“ — „Ih niks pogebe, ih sam cumál huben, foter mir cumál odrezen.“ — „Du posoden mir en pisel tvoj linir!“ — „Ih sam pobrauhén.“ — „Ger lerer, Francel mene dregen in herbten.“ — „Ih hajte niks pokenen, bajl pozguben di bukve.“ — „Morgen ih poesén klobasen, foter pošlahten debelen prešičén.“

Kedar bodo pa otroci že napredovali v nemščini, se bo lahko tako-le govorilo:

„In di das knëdl ist das kute špiž, in di ih essen rad mit fil šmolc.“ — „Du, der hund nit poberfen mit das štajn, er bajsen in porajsen dir hlačen.“ — „Du niks tajč pohrusten, ih dih ferklogen baj di ger lerer, ta dih poštrafen.“ —

Je li, kako lep je ta jezik, kaka poezija je v njem! Če angeljci kaj govoré, je gotovo ta jezik, in če ga še ne znajo, se ga bodo prišli brž učiti h kakemu koroškemu šomastru. Šole po slovenskem Koroškem pa bodo res izgledne.

Rešpehtarjova kuharica.

Ta zadenj bart sem obljubila, de bom šla ke med Krašovce v tisto Postojno, k' je zraven nje ena velika jama, k' enmo jezičenmo dohtarji, k' so tud kransk abortnar. Pa me dobi tista Žefa, k' je toko politiš, in reče:

„Al je rihtek, de ti misliš dinst vzet per enem gvišnem dohtarji v Postojni?“

„Rihtek je,“ rečem jest, „zglihala pa še nisem, pa tud are ne dala.“

„No dobro, poslušaj me!“ reče Žefa in mi začne praviti dolge ltenije od ene frajle, k' je bla tam kselšafterca, potlej od

nekej mejhenga, k' je vmes peršlo, de so frava se dohtarji v špiceljport zakadli, in takih forkeljnov več, de je men zginil ves lešt ke dol iti, k' sem toko že naprej vedla, de ne bom dolg tam, če so frava toko hudi zavolj kej mejhenga, k' vmes pride.

„Tok pa ne bom šla, če prov pó-me pišejo,“ je moj antvert. Žefa pa spet poprime:

„Veš, če že češ kam iti iz mesta, ti vem za en drug plac tam v enem farovš na Dolenskem.“

„To pa že to,“ rečem jest, „sam preh mi mal povej, koko je, kar toko na plint ne grem, de b' bla le par tednov, potlej pa se mogla spet s postiljonam nazaj perpeljat. Al veš, koko je kej, če je za avshaltat?“

„Sama s peršono še nisem bla dol,“ pravi Žefa, „pa imam eno pekantarco tam, k' mi je to pisala. Vidiš, to je toko. Gospod so prov frajndlih fajmošter, k' zaslužjo, de jim vsak roko kušne. Farovš je velik, držine koker per en grajšin, in ženske kar sem ter ke švigajo.“

„I, koko, če je tolk žensk, de še nucajo kuharco?“

„Ja veš, je drgač. Ena, ta debela, je gvavtna birtšafterca, se za kuhajo ne kimra, ker more zmerej per gospodov miz sedet, kedar je kej večja pojedenga. Ena druga, k' hod s klobukam okol, pa tud ni, de b' se okol šparherda sukala, ta druge pa niso tolk gepildet, de b' zastopile, kaj je gosposki kohbihele. Potlej je pa še ena, k' zdej ni več domá, ker je vzela enga šomaštra; ta pride, kedar ima cajt, z enim mejhnim otrokam ke, ki polej po vseh cimreh musko dela, k' ga vsaka če po naročji valjat.“

„O, če je toko, pa ni fletno iti v tak dinst. Jest sem le rada sama v kuhnji in ne maram, de b' mi kdo v lonce gledal al pa drva meril.“

„Nič se ne boj, sej ti ne bodo pod nogam. Ta debela more vselej, kder pride kak pesuh, naj bo kakršne sorte če, per miz sedet in poslušat, kaj se pogovarjajo, de potlej vse na tihem ostane. Med cajtam pride kakšen lačenpergar ke, pa ostane po cele tedne.“

„I tak so pa gospod res dobri in pogostljivi; kaplanom se more per njih dober godit.“

„Ja veš, to je spet drgač. Koplani morjo svojo košto plačvat, ker je to že stara vorenga, za ta druge ljudi pa te vorenge ni, de so ta debeli, k' je menda gospodova seštra, po gusti. Pa te ženske so strašno pobožne, če boš šla dol, se boš mogla že saj v en par bratovšín zapisat, če še nis, ker te bodo brž prašale, kdaj in koko jih opravljaš.“

„No, veš Žefa, taka birtšaft pa zame že ne bo. Čudno se mi zdi, de gospod tak dirndaj lajdajo. Če bi bla

jest namest njih, bi vzela korobač, pa b' že nardila vorengo, de b' blo, koker se šika. To pa ni zá-me, Žefa, sej veš, koko je zmerej ferdrus, če ena ženska komendira. Le piš ke, ker je to, da ná me ni treba čakati, me ne bo.“

„Jest bi tud ne šla,“ reče Žefa, „povedala sem ti pa vendar, de boš vedla, če bi pó-te pisal.“

To je bil najin pogovor, pa sva šle, ona v svojo kuhajo, jest pa na svoj privat kvartir. Tam me dobi priftrogar in mi dá en pisem, k' je peršel po pošt restant ná-me. Jest ta pisem odprem in kaj zagledam v njem! Sej mi skor ne bote verjel in mislil, de se lažem al baham. V tem pismi je bla ena prošnja koroških šomaštrov, de nej jim jest spišem eno šprahero za šole po kmetih, de bodo potlej po nji učil nejpreh sebe, polej pa tud otroke tisto špraho, k' jo me kuharce znamo. Toko so nemleh zgovorli se enkrat, k' jih je blo več skept koker na kakšni božji pot, kar se pa prav „šomašterska konjfranca.“ Jemnasta, poglejte no! Kdo b' si bil mislil, de bo naša špraha enkrat toko imenitna! No, jest bom tim koroškim šomaštram spisala tist prajteljtóf, po katerem se naša špraha uči, k' sem glih brez dinst. K' sem Žef ta drug dan to povedala, je rekla:

„To je pa res fest! Zdej bomo pa me šle za šomaštre na Koroško.“

Bom že drug bart povedala, koko bo. Za ta cajt pa adijo!

Kako se tički lové.

V nekem kraji je bil uradnik, o katerem so pa govorili, da se za vsako reč bolj briga, ko za svoj posel, vsaj mu ni šla nobena uradniška reč spod rok. Pritožbe zoper njega so se vedno množile tako, da je njegov viši ali predstojnik nazadnje sklenil iti sam pogledat v njegovo pisarno, ker vse opominjanje ni nič pomagalo in je za vsako zamudo vedel dober izgovor. Da bi ga pa nenadoma zasačil, pripelje se v najgršem vremenu, ko bi se oni ne mogel nadjati ga.

Ko stopi v urad, ga res ne najde v njem, služabnik pa mu reče, da si je šel ravno zob dret, ki mu je že tri dni hudo nagajal. Služabnik hoče skočiti po-nj, a predsednik reče, da tega ni treba, da ga bo že v pisarni počakal. Potem sede k njegovi mizi ter si ogleda nekoliko silno prašnih pisem, ki so tam odrešenja čakala. Vse je kazalo največo nemarnost, črnilnik suh in s pajčevino preprežen, peresa zarjavela, kakor da bi že več let tu ne bil nihče pisal. Zraven mize na steni je visela delavna suknja in kapica, obe prašni, da se je kar kadilo od njih. Sploh je kazalo, kakor da bi tu le malokdaj kaka človeška duša dihala. Predstojnik se vé da brž spozná, pri čem da je, a sklene nemarnemu uradniku tega še ne pokazati, nego ga še huje vjeti.

Čez nekoliko časa pride uradnik, ki je v gostilnici zvedel, da ga je prišel predstojnik obiskat. Nekoliko se prestraši, a prebrisan, kakor je, gre brž domu, nabere nekoliko uradniških spisov, ki jih je doma imel, in si zaveže obraz, ker se spomni, da je služabniku naročil vsakemu, ki bi po njem prašal, povedati, da si je šel zob dret. S pismi pod pazduho se poda v pisarno, kjer se dela jako raznenadenega, potem pa se izgovarja, da je zavoljo hudega zoba že tri dni prisiljen uradniška pisma domá izdelavati.

Predstojnik mu na videz vse verjame in ga miluje, češ, da iz lastnih skušín vé, kako hude so bolečine zob. Pregledovanje pisarne je potem kratko, predstojnik reče, da bolnega človeka trpinčiti ni človeško; tudi se mu zdi, da pri uradniku, kateri je tako priden in marljiv, da še bolan domá dela, bo tako vse v redu. Izrekši svojo za-

dovoljnost odide, češ, da ima še drugo silno pot, uradnik ga spremi do vrat, potem se vrne v pisarno in se površno ozre po nji, če bi se videlo kje, da je „sitnež“ v njegovi nenazočnost kaj brskal po nji; ker pa nič tacega ne zapazi, zaklene svojo pisarno in gre, pustivši pisma v nji, robec pa, s katerim je bil obvezan, vtakne brž v žep. Odhajaje se smeje v pest in mrmra:

„No, ta me ne bo nikdar vjel. Zdaj me zopet lahko ni tri mesece v pisarno. Saj ni tako nič opraviti, kakor tistih par pisem na mizi, ki pa lahko še čakajo, če so že tako dolgo čakala.“

Čez teden dni dobi od svojega predstojnika sledeče ne uradno pismice:

„O svojem zadnjem potovanji sem nekje zgubil svojo listnico, v kateri je bilo nekoliko denarja, pa več ko ta so mi vredni nekteri spisi, ki so v nji in so drugim nerazumljivi. Tudi svoje tobačnice od tistega dne pogrešam. To Vam nazvanim le, da, če bi se pri Vas dobilo kje, bi vedeli, čegavo je, če bi že ne pogledali vá-njo, kjer je moje ime tako zapisano. Tisti dan sem bil po več krajih, toraj je mogoče, da tega nisem pri Vas zgubil.“

Uradnik na to popraša služabnika, če je kaj našel, ta odgovori, da ne, in tako sporoči predstojniku, da se v njegovi pisarni ni nič našlo.

Zopet čez teden dni dobi drugo pismo tako-le se glaseče:

„Gospod! Jaz ne verjamem še, da ste Vi nezvestnež, ki najdeno tuje blago prikriva. Toraj pričakujem, da bom dobil gori omenjeni stvari nazaj, da vse tajno ostane.“

To pismo pa razkači uradnika tako silno, da sede in piše nazaj:

„Gospod! Tako pisanje si prepovem. Ljudi po nedolžnem natolcevati je nesramno. Jaz ne vem nič za Vaši zgubljeni reči.“

Kako pa revež strmi, ko par dni potem dobi to-le uradno pismo:

„Veste, kaj je nesramno? Nesramno je za uradnika, če svojo plačo vleče, pa po 14 dni ne gre v svojo pisarno, da bi oblekel delavno suknjo in odprl prvi zvezek pisem, ki tako težko čakajo rešitve. Zavoljo vsega tega ste povabljeni na odgovor, da opravičite svojo nemarnost, pa ne z izgovorom, da si hodite zobe dret, ker vsak drugi človek ima po 32 zob, Vi ste si jih pa dali izdreti gotovo že več ko 100.“

Ves preplašen hiti uradnik v svojo pisarno, ktero je med tem res le komaj dvakrat od znotraj videl, razveže prvi zvezek na mizi ležečih pisem in glej! — ž njega pade predstojnikova listnica; na to skoči k delavni suknji in ko jo sname s kljake, pade iz rokala tobačnica predstojnikova.

Kaj se je potem zgodilo, vsak lahko ugane. Uradnik je zginil, da ga v tistem kraju ni nihče več videl.

Kako je predstojnikova listnica prišla v zvezek pisem, tobačnica pa v rokalo, to si tudi lahko razvozlja vsak, če pomisli, da je predstojnik dalje časa v pisarnici bil s a m.

Mažár — gospodar.

Mažár sedi na svojem mehkem stolu za mizo, puši svoj tobak in pije svoje vino. Kar priteče njegov hišnik in naznani:

„Gospod, za polje potrebujem gnoja, drugače ne bo nič rastlo.“

„Mi smo velik narod, nam mora tudi brez gnoja rasti, čuješ?“ Tako se odreže Mažár in puši ter pije dalje, potem pa začne študirati veliko politiko.

Zopet pride hišnik in poroča:

„Gospod, v hlevu imamo kugo, živina cepa in cepa, kaj je storiti?“

„Mažarski jezik se mora vpeljati v slovaške šole, v svoji deželi ne trpimo družega jezika.“

Po tem odgovoru se zamisli zopet v svojo veliko politiko, v kateri ga vnovič moti hišnik s poročilom:

„Gospod, voda ti bo predrla jezove in naredila silno veliko škodo. Nevarnost je velika.“

„Ne moti me v veliki politiki! Bosna mora biti naša, mi smo prvi narod na svetu!“

Tako odpodi hišnika in se zamisli v svojo veliko politiko. Iz te zamišljenosti ga zbudi zopet hišnik, ki poroča, da na polji ni nič zrastlo, ker ga ni gnojil, po hlevih je kuga vso živino pobrala, ker se ni brigal zá-njo, in voda je pridrla ter naredila mu veliko škodo, — tako da je s svojim gospodarstvom pri kraju.

„Ej, motiš se, bo že sosed pomagal,“ reče Mažár in puši ter pije dalje in uganja svojo veliko politiko.

Krišpin Krišpovič.

Po dolgij bolniško-državni krizij ubašč tisučprvikrat v svoje sukinje zapetnostij po tega Dunaja vsem norodnostim trdem telaku kolikor mogoče pomladanskega vzraka nasrkati se namenjenemu pride mi navsproti tega Herbst a kolikor toliko vsim raznojezičnim narodom uže iz državnozborskega posedanja nekoliko po dolgih, ušče več pa po nepotrebnih razpravanjih znana osebnost. Uzgledavšči me utakoj postojivšči mi prijateljsko skremženega obraza pomolij vsvoje roke dolgost ter uzuzpustij iz vsvojih uže po telesnij starostij zeló zvenjenih žnabelji besede sledečega vpraščalnega sestaveka:

„Nego pobratime Krišpin Krišpovič, tij nijesi zadovoljen s tem, da je naša armada zasedila tisto Bosno, katera nas je uže blagovolila statij čezij 100 milijonov?“

Sem jaz po takem popolunoma ne-pričakovanem vpraščanju tako razijnena-den, da mij ušče viržinke ogenj ugasnitij ugodno priliko dobij. A on to zapazivščij hitij podatij mij sledeče nadaljno vpraščanje:

„Dakle vsaj tebe to nič ne stane, tij nijesi dal ne krajcarja k tem milijonom. Vtoraj tiho bodij in molčij — vesel, da v državnij uzizbornici vlečeš po svojih 10 goldinarjev na dan.“

Predno morem svojemu opravičenemu čudenju datij pot iz ustij s pristojnimij besedamij, uže me prehitij uzopet z besedamij sledečega pomena:

„Nego tebe vodij slepa strast, kajti ti dobro vešč, da bo Avstrija po Bosniji okrepčatij se najboljščo priliko dobila in tudij čezij parletij povrnila sij vse stroške. Zaka-j sij tij tak nasprotnik pridoblenja te nove dežele?“

Na kar jaz brzo vmes utaknivščij svojega jezika go-vorno zmožnost podvizam se spustitij vá-nj besede pojasnila teh vpraščanj zahtevajoče:

„Nego to si tij?“

A on presliščavšči mojih besedij piko je dalje grozeč se nad mano:

„Od Bosne bomo vsakako dobili navzaj vse do sedaj izdano in ušče več, kako pa barem od tiste moravske železnične družbe, kateri sij vzopet pripomogel do tistega držav-nega posojila 75.000 gld., ki koristij le njij in tvojim pri-jateljem, a se ne bo nikdar več navzaj dobilo? Alij ne za-sluzišč, da bij te za tega zapravljanja avstrijskih davkov voljo državljani kamnjatij sij čas vzelij?“

Tisučprv vzdaj se mij posvetij v glavij in za vsvoje gotovostij voljo stavim do njega sledeče vprašanje vsakemu razumljive natančnostij:

„Kdo sij tij?“

„Jaz sem Krišpin Krišpovič“, je njegov odločen odgovor.

„Dakle kedo sem jaz?“ nastavim vzopet vprašanje.

„Ti sij tistij Herbst, katerega bi jaz v politično norišnico uteknilij se nikdar ne premišljaj, nego podvizaj.“

„Ipak idiva,“ izuskliknem jaz, a on pogledavšči me izuspozna vsvojo zmoto ter izmuznivši se iz moje roke je tako naglo tekoč po trdega kamenja tlaku, da se jaz še celó njegovij naglostij vkljube starih kostij spodobno čuditij časa nijmam.

Nego takega previdna naša državna policija konfisciratij ne najde vzroka, pač pa seže po tem ubogem „Brencelju“, kedar le priliko najde; kar pa nikdar, nikomur in nikakor brani ne more, da si tega „Brenceljna“ naroči, kedar, kamor in za kolikor časa koli se mu poljubitij usoja za denar papirne alij sreberne veljave.

Naglost nekda in zdaj.

Ves svet se baha, da smo zdaj v vsem veliko naprej, kakor so bili naši predniki. Bomo videli, če je to resnica. Tu le par primerljejev.

Nekda — če so zapazili, da kje voda hoče predreti jezove ali kaj spodjesti, brž so pritekli skup z orožjem ter jeli brez dolzega besedovanja kopati, nasipati, zasipati, kolé zabijati, vodo graditi, jezove vtrjevati in tako so večidel zabranili velike nesreče po povodnji.

Kako pa je zdaj!

Recimo, da kje preti nevarnost po vodi. Ko se je ta reč na vse kraje naznanila, kar navadno po več mescev traja, se skliče shod v posvetovanje, pri tem se veliko beseduje; slednjič se voli odsek, ki vse to na vse strani pretresa, kar traja zopet več mescev. Na to se pošlje komisija na mesto, da bi vse pregledala, in konec je ta, da navadno voda že komisije ne čaka, ampak predere že prej in naredi veliko škode, ki bi se lahko zabranila.

Nekda — če je kje nastala velika lakota, so ljudje brž od vseh krajev prinesli živeža, kolikor so mogli, in reveži so bili rešeni.

Kako pa zdaj!

Če se zdaj kje lakota pokaže, naznani župan to okrajnemu glavarstvu, ta dá naznanilo naprej do deželnega odbora ali do vladnega predsedništva, ta potem, če je sila velika, razglasi oklic za nabiranje milih darov, te pošlje okrajnemu glavarstvu, da jih razdeli po nasvetu izvedenih mož med stradajoče, če so še živi. Ker vse to navadno po več mescev trpi, človek pa k večemu devet dni prestane brez jedi in pijače, se lahko razsodi, kaj je bolje: kakor so delali prej ali kakor delajo zdaj.

B o s a.

Te zavarovalnice tako na vsa usta povsod priporočajo, pa ni vse skup nič. Jaz sem si zavaroval žito na polji zoper točo, pa mi je potem hiša pogorela. Drugo leto sem si pa hišo zavaroval zoper ogenj, pa mi je toča žito na polji pobila. Da toraj zavarovalnice škode varujejo, ta je že bosa.

V e d e ž.

Opravičena nevolja.

A. Zakaj se danes tako grdo držiš, prijatelj?

B. Kaj bi se ne! Le pomisli: moja hči ne zna nemški.

A. No, to ni taka nesreča.

B. Se ve, da ni. Ali premisli: čeravno ne zna, pa vendar le nemški kramlja. To—to je, kar me jezi.

Pri zdravniku.

Zdravnik. Pravite, da vas trga po ušesih. Ste se mar premrazili ali bili kje na prepihu?

Bolnik. Ne, da bi vedel.

Zdravnik. Ali vas večkrat trga?

Bolnik. Vselej, kadar pridem iz kake družbe, kjer je več gospá in gospic.

Zdravnik. In kje ste bili včeraj?

Bolnik. Tudi v taki družbi.

Zdravnik. In kako se je govorilo?

Bolnik. Nemški, kakor je med gosposkimi ženskami pri nas na Slovenskem navada.

Zdravnik. Saj sem si kaj tacega mislil. Nemščina naših žensk res pač vsakemu ušesa trga.

Drobnice.

* V nekem kraju je podrta se hiša s celim posestvom vred. Preiskava je pokazala, da je bila preobložena — z davki in dolgovi.

* Nedavno so zlekli nekoga iz vode. Ko ga zdravniki razparajo, najdejo v njem tako težko vest, da so se čudili, kako je mogel ž njo še tako dolgo živeti. Utonil je zato, ker ga je k dnu vlekla.

* Narodnjak in nemčur se spreta v neki gostilnici tako hudo, da slednjič nemčur narodnjaka vgrizne. Reveža so potem prenesli v bolnišnico in zdravniki se boje, da ne bi imel stekline.

* V Ljubljani je že več dni taka megla, da se še podnevi le malo vidi — pravih narodnjakov.

* V Trstu se je nedavno zbrala velika druhal lahonov ob hiši necega narodnjaka in je hotela vse razbiti. K sreči se prikaže senca slovenskega okoličana in vsa druhal se razkropi in pobegne.

Oporekanje.

Pravijo, da je sedanja doba liberalna. Nič ni res! Jaz že sedem let zabavljam čez duhovne, kar le morem, pa še nisem nič naprej prišel.

J. N., nižji uradnik.

Rešitev zastavice v zadnjem „Brencelju.“

Sreberni denar.

 Ker je bilo zadnjega časa dneve vreme v Ljubljani silno slabo, se je bil tudi „Brencelj“ hudo prehladil, zato pribrenči za par dni zakasnjen. Tudi mu ni bilo moč napraviti si velike podobe na zadnji strani, zato bo pa prihodnja številka, ki pride še ta mesec na dan, imela tem lepšo podobo. — S tem bodijo podregani tudi tisti prijatelji njegovi, od katerih ima naročnino za letos še le obljubljena.